

Havt mangar stuttligar lötur

- Nú fari eg at kóka dögurða til konuna, og ofta fari eg helst yvir á Drelnes at vitja umborð á Teistanum, sigur Kári Thomasen, sum nú fer í land eftir at hava siglt sum kokkur við starandfaraskipunum í ein mansaldur

- Hann er altíð í góðum lag. Floytar og syngur, so tað hoyrist langan veg. Tað verður stórus saknur í honum, tá hann nú fer í land.

Hetta skotsmálið fær Kári Thomasen frá starvsfeløgum sínum umborð á Teistanum, har hann hevur verið kokkur.

Leygardagin um eina viku fer hann í land.

- Eg verði 60 ár nú, heilsan bilar, og tað ger einki, um yngri fólk sleppur frammat, sigur Kári.

Hann hevur siglt sum kokkur, síðan hann var heilt ungur. Byrjaði í 1954 umborð á Ternuni, síðan við Gamla Smyrli, Smyrli hjá Kjørtani Mohr og seinni árinum við teimum báðum Smyrli og Teistanum. Hann hevur eisini verið við Dagstjørnuni og verið til skips. Seinastu 30 árin hevur hann burturav siglt við strandfaraskipunum.

Ongantið hugt í kókebók

- Eg havi ongantið lært at gera mat. Eg sigldi nógv við Poul Egišnes og Gunnleivi Kamsgarð, og eg lærði við bara at hyggja at. Ongantið havt eg skeitt í eina kókebók, sigur Kári, sum ber orð fyr í vera góður kokkur.

Men eitt árið herfyri noyddist hann kortini á kokkaskeið. Tað kom krav um, at allir kokkar skuldu hava vinnubræv, og tískil fór Kári saman við øðrum kokkum til Viðareidis á skeið. Fleiri minnst aftur á tað skeiðið sum nakrar heilt stuttligar dagar, tí Kári er altíð fullur í søgum.

Hann kann tó eisini tosa álvara.

- Eg havi havt mangar stuttligar lötur hesi árin, men tað hava so sanniliga eisini verið buldrutur túsar.

Dagarnir vóru ofta langir. Teir fóru við Smyrli av Havnini, skuldu til allar cysturbygdimar og Sand á Sandoyinni, til Skúvoyar, onkuntið eisini til Dímunar, so til øll plássini á Suðuroynni, og klokkan kundi vera midnátt, áðrenn teir vóru lidnir har suðuri og skuldu tærna til aftur tíðliga næsta morgun.

- Tað var mangan strævið.

Læntu koyggjuna út

Ferðafólk vóru eisini við, og var illveður, noyddist manningin at læna teimum koyggjuna, bæði norður og suður kundi tað henda. Koyggjurnar vóru ikki altíð líka tespiligar at koma í aftaná slíkar túsar, og teir noyddist so sjálvir at turka upp spýggju aftaná fólkini.

Ferðafólkini vóru vanliga ikki so nógv, og tey ótu fyri tað mesta í kokkahúsinum. Har var so mikið trongt, at teir bara kundu sita tveir í senn og eta. Hinir máttu biða, til teir sluppu frammat.

Smyril sigldi eisini norðanfjörð, og ein dag um vikuna fóru teir bygd av bygd í Eysturoynni, heilt til Gjáar, onkuntið til Klaksvíkar eisini.

Hesar túrarnar dámdi Kára, tí hann hitti so nógv fólk allastaðni.

- Tann dagin fingi vit altíð grind og pannukøkur.

Smyril sigldi um alt landið, og teir vóru á hvørjari

stevnu við kappdrárbátum og fólk. Tað vóru góðir dagar.

Tá hesin nýggjasti Smyril kom, fór Kári umborð, og hann minnst aftur á fyrsta túrin, tá Smyril kom heim til jónasøku við eini 1000 fólkum umborð. Hann var eisini við á fyrsta íslandstúrinum, tá Smyril fekk stórfingna móttøku á Seyðisfirði.

Sum hann rullaði

- Men tað var ein strævin tíð við Smyrli í fyrstuni, tí vit sigldu bæði uttanlands og her millum oyggjarnar, og vit vóru bara tveir kokkar. Ein kom seinni aftrat. Einaferð arbeiddi eg út í eitt í fimm vikur. Tað kundi vera nokkso tungt, tí áðrenn Smyril fekk stabilisatorar, rullaði hann so illa, og tað var so mangan, at genturnar lögðust í sjóverki.

Kári ger lítið burtúr at minnst teir ringdu túrarnar. Hann hevur betur hug at tosa um, hvussu góð hesi árin við strandfaraskipunum hava verið.

Gott at vera

- Eg veit ikki, hvussu nógvum fólkum, eg havi arbeitt saman við, men tey eru nógv. Skipini hava altíð verið góð arbeiðspláss, vit hava verið sum ein familja, og eg havi eisini bara gott at bera reidarinum.

- Fólk stóðast eisini so væl umborð her, og fleiri verða næstan bornir í land.

Tey seinastu árin hava verið lættari, tí nú hava teir havt ta skipan, at teir bara hava verið umborð aðru hvørja viku.

- Og so var tað hinu frðina, eg eitt heilt summaridmól platuspælaran í Grønlandi við fingrinum, meðan hini dansaðu

- Eg eri kortini ofta, tá eg havi frí, yvri á Drelnesi og fái mær ein kaffimunn umborð.

Kennir hvørja sjel

Kára dámar væl at práta, og sum hann sjálvur tekur til:

- Tað munnu vera fáar sjelir í hesum landinum, eg ikki kenni.

Tað ger ikki mun at koma í samband við fólk, at hann einki beinleiðis samband hevur við ferðafólkið.

- Eg fari ofta eina løtu niðrurindir, meðan vit sigla, ella eg stilli meg við landgongdina at práta.

**Tekstur: Randi
Myndir: Kalmar**

Morgunmaður

Kári er morgunmaður.

- Øll hesi árin eri eg ongantið purraður út. Eg havi vekjara, men ofta vakni eg áðrenn og fari upp klokkan fimm-hálgvum seks. Mær dámar so væl at vera tíðliga á veg.

Fyrirpartin í gjár vitjaði Sosialurin umborð, best sum tey gjørdur dögurða. Døgurðin var fiskafrikadellur.

Starvsfelagarnir koyrdu á Kára at fáa hann at siga søgur, og so komu tær so smátt ein fyrir og onnur eftir.

Hann fortaldi um eina ferðina, teir vóru í Sandvík og skuldu lossa ein komfyr, sum reyk fyrir borð. Eina aðru ferðina var tað ein kúgv í Skálavík, og tá hon var heisað uppfra, svínaði hon Viggo á Mølini til.

Starvsfelagarnir vilja hava Kára at fara í kokkahúgvu, men tað vil hann

➔➔

Starvsfelagarnir fara at sakna Kára, sum her stendur saman við Olgu og Henry